

„În centrul vidului se află o altă sărbătoare.”

Roberto Juarroz*

* A veces parece
que estamos en el centro de la fiesta.
Sin embargo
en el centro de la fiesta no hay nadie.
En el centro de la fiesta está el vacío.

Pero en el centro del vacío hay otra fiesta.
(Roberto Juarroz, *Duodécima poesía vertical*, 1991, 150–21)

În traducere literală:

Se pare uneori
Că suntem în centrul sărbătorii
Totuși,
În centrul sărbătorii nu e nimeni.
În centrul sărbătorii e vidul.

Dar în centrul vidului e o altă sărbătoare. (*n. t.*)

*Suprafața nu există decât
sub forma unui accident¹*

Îmi imaginez întregul cosmos alcătuit din suspensii eteroclite. O portocală s-ar întâlni cu o ecuație, un copac cu un fluture, un rinocer cu o dansatoare de flamenco, iar eu, de fapt quarcurile* mele care dansează, risipite, m-aș bucura de aceste întâlniri întâmplătoare. Fără gravitația corpurilor nu există oboseală. Articulațiile ar rămâne suple. Am vedea venerabili bătrâni îndrăgostindu-se de un fetus care ar oscila nehotărât, încă androgen. Posibilitățile întâlnirilor s-ar înmulți la infinit. Totul ar putea fi pus în ecuație. Aș putea scrie o lucrare care ar lua în derâdere principiile sociale, politice și relaționale cele mai elementare: „Plutirea corpurilor”. Aventura, adevărata aventură! Orice problemă psihologică ar fi pusă sub semnul întrebării. Monstruosul egocentrism ar exploda. Însăși imposibilitatea de a stabili o relație mai lungă de o miime de secundă ar face orice legătură la fel de ușoară ca fulgul de albatros. Ființele ar afla în sfârșit că nu există singurătate, datorie, destin, trecut și viitor.

¹ Titlurile capitolelor sunt citate din Newton. *Gravitația* urmată de *Asupra mișcării corpurilor*, traduse din latină de Marie-François Biarnais și François de Gandt, Gallimard, 1995. *De Motu Corporum* (*Asupra mișcării corpurilor*).

* Quarc, particulă elementară indivizibilă (*n. t.*).

O suspensie de sentimente și de dorințe, sexele s-ar bucura să fie mereu înconjurate de spațiu. Filosofii s-ar exprima cu simplitate, ceea ce nu este specialitatea lor. Ah! Acea simplitate pe care puțini o cunosc, atât filosofi, cât și ceilalți, și la care eu aspir! Ar fi într-un fel Edenul matematic. Iată cu ce îmi petrec timpul. Acest gen de visare mă încântă la culme. Mi se întâmplă să-mi petrec șapte sau opt ore pe terasa mea, orientată spre sud, cu vedere spre portul din Genova, fără să fac vreo mișcare, în afară de acel du-te-vino al brațului în direcția unei sticle de coniac.

În noaptea asta m-am trezit pe la ora trei cuprins de o bucurie pe care n-o mai cunoscusem vreodată.

Bucuria lui Newton când a căzut mărul și a trezit în el intuiția atracției terestre: aveam să scriu autobiografia unui spirit și nu pe cea a unui trup. Se pare că Newton n-a vorbit niciodată despre episodul cu mărul, fără îndoială plăsmuit de Voltaire, dar prea puțin contează. Atracția terestră, atracția pe care orice corp o exercită asupra tuturor celorlalte, întâlnirile întâmplătoare ale obiectelor, a unei mașini cu un copac, de exemplu, fac parte din cele care mi-au schimbat viața. De cincisprezece ani nimeni nu m-a văzut. Ca să ai o viață, ai nevoie de o față. Pe a mea a distrus-o un accident și totul s-a oprit într-o noapte, la douăzeci de ani. Prima mea întâlnire cu Newton. De atunci, am citit cu pasiune, nu prea aveam altceva de făcut. De la *Vita Nova* la *Détectives sauvages*, nicio scriere autobiografică nu mi-a scăpat. Reprezentau o parte importantă din biblioteca mea invadată de romanul latino-american, spaniol, catalan. Nu am nimic împotriva poeziei. Îmi recunosc față de Juarroz o devoțiune totală. Timp de câțiva ani am visat mult să scriu, ca și cum voiam să mă strecur între două cărți din bibliotecă,

Casanova și Celan, dar m-a împiedicat o superstiție. Un om fără față e un pronume nehotărât.

O autobiografie pare a fi povestea unei vieți foarte împlinite. O succesiune de fapte. Deplasările unui corp în spațiu-timp. Aventuri, fapte reprobabile, bucurii, suferințe și sfârșit. Adevărata mea viață începe cu un sfârșit. Douăzeci de ani nu mai contează atunci când nu știi că totul se va opri acolo. Totuși, n-am de gând să scriu primul meu roman ca să-mi povestesc iubirile, angoasele lipsite de consistență, neliniștea, nopțile de beție. Pot la fel de bine să citesc viața lui Jackson Pollock sau pe cea a lui Newton. Scriu doar ca să înțeleg cum poate exista o altă sărbătoare în centrul spațiului vid.

La început am crezut în doctori, dar chirurgia reparatorie nu mi-a putut salva fața de stilul ei cubist. Picasso m-ar fi urât, pentru că eu reprezint negarea invenției sale. Chiar s-ar putea crede că m-a întâlnit și el în gara din Perpignan, centrul universului, după părerea lui Dalí. Sunt o fotografie mișcată care te-ar putea face să te gândești la o față. După accident, nimeni, în afară de copii, a căror fascinație pentru monștri e bine cunoscută, nu m-a privit mai mult de trei secunde.

În noaptea aceea, Sandra a murit în clipa când mașina s-a zdrobit de un platan. Pielea ei e ultima care s-a lipit de a mea, privirea ei, ultima privire îndrăgostită care a făcut să mi se mărească pupila. Când și-a desfăcut centura ca să așeze capul pe coapsa mea dreaptă, a apărut un cerb, hipnotizat de faruri, așa cum eu eram hipnotizat de apariția lui himerică. 4L a făcut o deviere fatală. Eram beți, veneam de la sărbătorirea diplomei de absolvire în matematici. Când am ieșit din comă, a început o nouă viață. O lungă experiență a singurătății,

totul din cauza unui cerb care a țâșnit din pădure cu nările aburinde!

Aveam totul ca să reușesc. Profesorii îmi preziceau cel mai strălucit viitor, eram dotat cu un soi de abilitate matematică ce mă ajuta să acced uneori la un nivel de înțelegere care depășea cu mult nivelul de absolvent. Astăzi dau lecții de mate pe net și fac unele mici servicii de contabilitate. Asta mă ajută să mă întrețin fără să-mi arăt fața.

În dimineața asta, 4 septembrie, începe noua mea viață.

Până acum, una dintre puținele mele plăceri era să mă mut des. Să descopăr un oraș nou. Am trăit la Barcelona, la Nisa, la Napoli și acum trăiesc la Genova. Tata s-a născut în Catalonia. Mama este piemonteză. Exodul meu spre sud este genetic.

Ca să mă simt acasă este suficient un miros, un peisaj, un sunet. Mama era profesoară de matematică, tata inginer. Ecuația vieții lor n-a fost o reușită. Pasiunea n-a supraviețuit divergențelor politice. Mama s-a întors la Torino, tata la Perpignan. Eu, eu am nevoie să privesc marea, infinitul, pacheboturile.

Locuiesc aproape de port. Dar locul unde ar fi trebuit să trăiesc este Veneția. Acolo aș putea purta o mască aproape tot anul. Aș fi luat drept un excentric, o minte care s-a abandonat nebuniei carnavalului și ar ține-o tot așa până când masca lui de carton s-ar decolora de ploaie. Îmi amintesc că am văzut o emisiune de televiziune în care Aragon purta o mască albă. Întotdeauna am fost impresionat de această combinație între frivolitate și curaj.

Tot ceea ce am, în afară de cărți, încap într-o singură valiză. Când hainele s-au uzat, le arunc și îmi cumpăr altele. Ca să mă mut, închiriez o camionetă care se transformă în bibliotecă.

Aș putea fi traficant. Nimeni n-ar îndrăzni să-mi pună întrebări sau să-mi ceară socoteală. Elevii mă urmează fără să știe că mă mut neîncetat. Astăzi, aspir la o mult mai mare simplitate. Dacă aș putea să-mi abandonez biblioteca unei instituții, inima mi-ar fi la fel de ușoară ca bagajul! Următoarea etapă a sărăciei!

Odată dispărută nevoia de a poseda o ființă, obiectele își pierd valoarea afectivă. Am totuși câteva: fotografii din copilăria și adolescența mea, frumoasa privire întunecată a celui care părea deja să nu creadă în lumea care se țesea în jurul lui, acea lume din care neprevăzutul era alungat. Această tristă linie dreaptă nu mai există atunci când contempli marea a cărei curbură se vede cu ochiul liber. Țsta este poate motivul atașamentului meu față de vastele întinderi de apă și de cer. Tata era o linie dreaptă, mama, o curbă.

Un telescop vechi din aramă, cumpărat dintr-un magazin din port, este piesa de rezistență a comorii mele. Întotdeauna i-am mulțumit cerului că nu mi-am pierdut vreunul din simțuri. Este poate norocul meu.

Când nu poți face nimic, sensibilitatea se accentuează și îți deschide un alt tărâm, mai puțin concret, în care poți simți, gusta, vedea și visa delectându-te cu niște fudulii de taur, cel mai barbar fel de mâncare dintre toate, din care catalanul își face o datorie de onoare.

Mă simt bine în hainele mele. Sunt elegante. Două costume închise la culoare, bine croite. Două perechi de pantofi, una din piele moale care face mersul ușor. Port cămașă și cravată chiar și când sunt singur. Nu am în casă nicio oglindă, știu să mă bărbieresc pe pipăite și sunt obligat să privesc lumea de pe terasa mea, de la nivelul acoperișurilor. Uneori mă plimb noaptea, mai ales iarna când pălăria și fularul, obiecte indiscutabil prețioase, îmi

permit să trec aproape neobservat. Uneori intru într-un bar. Bețivii mă privesc de două ori, nesiguri în zona ce-țoasă care separă halucinația etilică de realitatea obiectivă. Dar locul meu preferat rămâne cinematograful. Libertatea de a fi acolo un trup neiscodit și de a simți toată căldura umană îndreptată spre pânza de unde izvorăsc visele. Îmi mai place muzica repetitivă și obsesională. Beau excesiv, oricum în salturi, mai ales vara. Tata era alcoolic, am asta în sânge. Chirurgii susțin că asta a împiedicat cicatrizarea. Navighez pe net, începând flirturi care nu duc niciodată nicăieri. Nevoia de a seduce încă nu m-a părăsit, dar nici nu pot trimite o fotografie, nici nu pot să-mi fac o descriere. Aceste schimburi mă afectează. Farmecul limbajului se dezleagă, duce uneori la momente intense. Adesea am visat că într-o zi îmi voi dezvălui infirmitatea unei femei care va veni să mă caute, va îndrăzni să mă privească și mă va iubi. Dar înțeleg teama și dezgustul, chiar dacă orice față se descompune într-o zi. Nu știu dacă există ființe eliberate de teama viscerală de a vedea pe cineva care pare a fi deja în mormânt.

La liceu aveam un coleg diform. Corpul lui părea că a fost sfărâmat de un torționar franchist sau de un inchi-zitor medieval. Cu toate astea, avea un farmec, fața lui nu le lăsa indiferente pe fete. S-a căsătorit, a avut copii. Doar lipsa feței pare insuportabilă.

Cu el puteam vorbi despre suferința mea. O înțelegea. Când viețile noastre s-au despărțit, mi-a lipsit. Astăzi predă într-o universitate belgiană. Mi-a vorbit despre un chirurg excelent despre care crede că e capabil să facă ceva pentru mine, mai ales pentru nasul meu care este un dezastru, dar experiențele trecute m-au lecut pentru totdeauna de dorința de a încerca indiferent ce ar fi. Prietenul

meu a ajuns chiar să-mi spună că-mi iubeam izolarea și că-mi lipsea curajul.

Frapat de spiritul lui de observație, astăzi cred că avea dreptate. Există o oarecare comoditate în singurătatea mea sau poate, mai rău, un orgoliu, o obișnuință. Detest cuvântul ăsta. Nimeni nu poate înțelege cu adevărat. Și totuși ideea sinuciderii nu m-a obsedat niciodată. M-am gândit la asta o singură dată. Îmi cumpărasem chiar o armă, după ce opt luni de corespondență pe internet cu o tânără au luat o întorsătură bruscă în fața refuzului meu de a o întâlni. Jena de a nu spune nimic a fost mai puternică. Tăcere și moarte. Iată cum vedeam eu lucrurile. Adesea m-am gândit la Pedro Almodóvar. Nu știu de ce mi-l imaginez peste zece sau cincisprezece ani, îmbătrânit, sătul să-și tot descrie lumea, complet dezabuzat, rătăcind prin oraș în căutare de ceva nou. L-am întâlnit o dată la Barcelona, era înconjurat de lume și nu m-a văzut, dar în acea noapte am avut certitudinea că într-o zi voi fi eroul unuia din filmele sale. El ar avea acea profunzime a privirii la care visez, care citește dincolo de disperarea și energia eroilor săi. Și eu voi fi acolo, în fața ochiului neiertător al camerei sale. El ar scrie povestea acestui om invizibil. Probabil că în adolescență Wells l-a făcut să viseze. Sau Bogart, care își scoate bandajele după ce a acceptat să i se creeze o nouă față ca să scape de justiție și să-și dovedească nevinovăția, susținut de Lauren Bacall. Prima jumătate de oră din film prezintă lumea văzută prin procedeul camerei subiective*. Apoi își scoate bandajele în fața oglinzii și se descoperă, se

* Obiectivul camerei se substituie personajului principal — procedeul camerei subiective asociat cu vocea lui Bogart (*n. t.*).

pipăie în acea scenă miraculoasă din *Dark Passage* al lui Delmer Daves.

Almodóvar mi-a scris un scenariu. Filmează zbaterea violentă a unei schițe de femeie, făcută din foc și din sânge, care puțin câte puțin se transfigurează prin iubirea pentru lipsa de formă. I-am văzut toate filmele. Știu că sunt ultima lui creație cu toate că într-un anume fel exist deja. Fața mea s-ar vedea prin intermediul feței lui. S-ar înțelege cum formele aruncate în spațiu devin atomi. Atunci fiecare atom și-ar fi suficient sieși, n-ar exista dorință decât de la un atom la altul. Ar fi teritoriul unei bucurii siderale la care totul ar putea participa.

În afară de asta orice armonie este utopică. Ne scăldăm în oroare. În clipa asta, fericirea mea se leagă de faptul că m-am eliberat de masa atomică desemnată sub numele de corp. Sensibilitatea unui atom n-a fost încă mirosită sau gustată de fizicieni. Eu, eu o simt în clipa când scriu aceste rânduri. Este magia gândirii desprinse de amalgamele provizorii, de toate acele corpuri care nu par să știe că sunt punctele cele mai spinoase ale iluziei. Plăcerea mea pentru pictură vine și ea tot din faptul că pictorii au privit destul corpurile ca să știe că nu există. Scriitorii sunt obligați la realism pentru că scot din bagajul lor imagini mentale, în vreme ce pictorii au magnificul drept de a ne violenta imaginarul.

Am în mână paleta și pictez această carte. Nu mă simt constrâns de realism. Știu că pictorii pot exprima spațiul cu o singură culoare, uneori chiar cu o lovitură de cuțit pe o suprafață.

Almodóvar este un pictor.

El și cu mine, amândoi umblăm pe străduțele înguste din Genova, pe unde rătăcesc la întâmplare cei mai frumoși transsexuali care există. Împărtășim această fascinație.

Ce joc de păcălit cromozomii și de a-și inventa un sex cu scopul de a atrage bărbații! Ei oferă experiența acestui spațiu, sunt deja în plutare. Întotdeauna am visat să fac dragoste cu unul dintre ei. Nu cu unul care s-ar fi operat, ci cu unul care ar fi destul de bun alchimist, în sensul newtonian al cuvântului, pentru a crea iluzia și prezența organului, indiferent de denumiri. Principiul nesiguranței este mai excitant decât orice realitate definită.

Almodóvar nu mă va machia. Mă va filma așa cum sunt, cu urmele roșii caligrafiate prin întretăierea planurilor invizibile. Îi e destul de dificil să reușească. Eu trebuie să-l conduc spre infinit.

— Pedro, mă urmărești?

— Să ne așezăm pe terasa asta. Am primele zece pagini ale scenariului.

— Ce te deranjează?

— Cerbul... Nu văd cerbul... Poți să mi-l descrii?

— Avea coarnele ca rădăcinile unui copac răsturnat.

— Ah... bine... acum îl văd.

— Vrei să începi cu el?

— Nu, cronologia n-are nicio importanță. Cerbul este elementul important. Când Lisa îți va descoperi fața pentru prima oară, vreau ca el să fie în cameră. Va fi puțin colorat. Poate în roșu... Ca un personaj mitic... Va fi pe generic.

— Întotdeauna bei apă?

— Când lucrez.

Ridicăm ochii. Un tânăr transsexual scoate limba la noi. O limbă frumoasă, foarte roz și tremurătoare. Pedro face ochii mari.

— Cum te cheamă?

— Lisa.

— E chiar ea, o simțeam venind. Ești de acord?

- Și actrița ta fetiș, Bibi Anderson?
- În clipa asta visăm. Fata asta mă inspiră, este esențial.
- Lisa, o să te culci cu prietenul meu?

Almodóvar scoate un teanc de bancnote din buzunarul blugilor și i-l întinde Lisei, care mă privește ciudat. Ia banii. Nu e o ezitare reală. Se petrece altceva. Comunică prin priviri cu mine. Caută în pupila mea spațiul.

O atracție care te poartă până la lună

Lisa mă duce într-o cameră care seamănă cu o bomboană roz cu verde, plină de oglinzi. Îmi scoate pălăria, fularul, le pune pe coarnele cerbului, mă culcă pe pat și mă privește. Pot să citesc emoția care-i străbate privirea, dar și mușchii care vibrează imperceptibil. Este un fel de ritual sau o evaluare. Mă contemplă așa cum contempli o pictură sau o fotografie care te tulbură. Fascinația ei mă face să mă gândesc că nu vede ființa umană, ci lipsa formei, vidul care încearcă să creeze iluzia unei măști. Conformismul de a vrea ca o față să urmeze anumite criterii de armonie, așa cum fulgerul și norii nu pot fi concepute ca inseparabile de cer. Apoi întinde mâna dreaptă care plutește deasupra frunții mele și coboară. Îi simt căldura înainte ca ea să mă atingă, mâna, durdulie, cu degete scurte, cu pielea moale. Lisa îmi mângâie fața.

— Pentru majoritatea indivizilor problema este că nu au ochi. Asemenea unei vitrine înainte ca vitrinierul să pună ceva în ea, e ceva gol, neatrăgător. Ochii tăi sunt ca niște bijuterii într-o vitrină de catifea, știi, piatra aceea neagră, lucioasă, uneori aurie, pe care o ador.

— Obsidianul?

— Asta e. În ceea ce mă privește, în afară de ochi eu nu văd mare lucru, mă rog... totuși mai e ceva, spune ea

făcând cu ochiul în direcția sexului meu. Sunt pe străduța asta în fiecare seară, începând de la ora unsprezece până la cinci dimineața, sau la cafeneaua de mai jos. Mi-ar plăcea să vii să mă vezi în fiecare zi ca să-mi oferi bijuteriile tale, vom putea sta de vorbă, vom petrece momente plăcute. Lucrezi?

— Pe internet.

— Și eu la fel. Intră pe site-ul meu, îmi spune ea scoțând o carte de vizită din pantalonii scurți și strecurându-mi-o în buzunarul de la cămașă.

— Dacă mă privești așa lung în fiecare zi, cred că fața mea o să se transforme. Cred că e posibil. Văd în asta un fel de chirurgie subtilă. Nimic nu e fix, totul este în mișcare în Univers, formele sunt etape efemere. Cum întorci privirea, capătă alte aspecte. În mod normal, nimeni n-ar trebui să recunoască pe nimeni. Mă uit mult la fața altora și am observat că în fiecare noapte are loc un proces misterios care face ca totul să se schimbe imperceptibil. Depinde de starea de spirit, de emoții, de vise, dar nimeni n-o știe cu adevărat. Această imobilitate pe care fiecare crede că o are este cea care țese iluzia generală. Asta e ceea ce distruge lumea. Este prima formă de violență. Fiecare are grijă de imobilitatea lui și o întreține pe a celorlalți. În cele din urmă, se așteaptă de la tine să fii mereu același. Tu ai rupt lanțul în mod conștient, eu prin accident.

— Ai pielea atât de fină, puțin prea palidă, se vede că nu ieși foarte des. Trebuie să ieși la aer, iubiture, să umbli. Într-o zi te voi duce la malul mării într-un sătuc pe care îl știu, foarte departe de aici.

— La Barcelona, mă plimbam noaptea în preajma portului și mă lungeam pe plajă cât mai aproape cu

putință de valuri, având grijă să nu mă apropii prea mult de cuplurile care erau culcate pe nisip. Pe unii i-am speriat.

— O să-ți arăt un colț unde nu este lumină. Vezi doar stelele și luna. Când sunt tristă, acolo mă duc în imaginație și plâng ore întregi, uneori în apă, închipuie-ți! N-am reușit niciodată să fac să crească nivelul mării cu un milimetru! Nu e o suferință serioasă!

— O lacrimă este destul ca să facă nivelul mării să crească. Nu e măsurabil, dar e real.

— Cu toate lacrimile omenirii ar trebui să avem numai insule, nouă zecimi din planetă ar trebui să fie sub apă!

— Suntem pe niște insule, tu și cu mine o știm. Dacă nimeni nu oprește potopul, ne vom îneca.

— Ar trebui construită o navă.

— La ce bun dacă nu mai există port?

— Trăim pe vapor, fumăm țigări turcești, bem, cântăm toate melodiile triste inventate de oameni.

— Știi multe?

— O prietenă îmi spune „Muza cântecului trist”.

— Îmi cânti unul?

Lisa începe cu vocea ei frumoasă de fumătoare să rostească unul după altul cuvintele lui Vinicius de Moraes. Un sărut de o clipă care se transformă în veșnicie. Morți inutile. Disperarea trupului care nu încetează să se unduiască chiar și în suferință. O blândețe de fond, așa cum se spune „alergător de fond”, care trece prin straturile pielii și ale mușchilor ca să ajungă în spațiul misterios din adâncuri, acea mare în care plutesc organele.

— Am fost acolo...

— În pielea ta se poate intra, e deschis. Când îi ating pe bărbați, întotdeauna am impresia că alunec la suprafață. Nimic nu este mai alunecos decât un bărbat.

Lisa mă face să râd. Se așază pe pat, fumează o țigară turcească grețoasă. Simt că mi se încrețește pielea.

— Vrei un pahar de lichior de măr verde? E drogul meu.

Am băut. Lisa mi-a arătat fotografia amantului ei. Un haidamac cam burtos, care ținea un harpon în care era înfiptă o caracatiță. Un soi de Neptun modern.

— E bucătar, gătește feluri delicioase din fructe de mare. Dacă vrei, într-o seară putem merge să cinăm la el, dar e destul de gelos, nu-i place să mi-o trag în fund cu oricine. Dar cu tine e în regulă, ai o mutră de nevinovat.

Dintr-o dată îmi amintesc sunetul vocii Sandrei, prima dată când am vorbit la telefon, o voce destul de joasă și vibrantă. Aveam un dialog ciudat despre faptul că trupurile noastre puteau pluti prin spațiu și se puteau întâlni. Ea este cea care m-a învățat calitățile galactice ale imaginii mele corporale, care putea acționa asupra limitei corporalității. Dorința intensă era suficientă ca să ne unească. Pielea mea se desprindea și pleca departe până în clipa când o atinge pe a ei. Ca imediat să ne sunăm din nou, pentru a verifica dacă întâlnirea siderală chiar avusese loc. Să ne vorbim despre amănunte, cum ar fi că ea simțise mai întâi buzele mele pe umărul ei, apoi că pântecul meu îl atinsese pe al ei. Partea dreaptă a feței mele se atinsese de obrazul ei. Apoi întreaga apăsare a corpului meu căreia ea i se deschidea. Întotdeauna calculam exact.

Imaginația însăși nu încetează să atingă ușor obiectele și să le întâlnească în spațiu, ca și cum orice formă e o ficțiune pe care o conștiință are sarcina s-o perpetueze. Imensul orgoliu al oamenilor de a-și atribui singura conștiință. Eu, eu am văzut niște ecuații privindu-mă. Am simțit niște galeți încercând să stabilească o comunicare, am tremurat de întunericul care mă înconjura și mă ocrotea ca o imensă mantie de lână în timpul unei nopți glaciale.

Imposibilitatea sau dificultatea de a comunica cu oamenii mi-a accentuat sensibilitatea. Creierul meu păzea pătrunderea misterului ca un pitbull bine dresat, asta am înțeles. De atunci las câmpul de investigație deschis. Pentru mine, știința nu se limitează la funcțiile cerebrale. Ea include corpul întreg și atunci când îi citesc pe matematicieni, pe fizicieni simt partea eliberată a mentalului care veghează și intervine dintr-o dată ca să fecundeze imaginația. Ador tot ce nu se poate verifica sau măcar rămâne la stadiul de ipoteză și așteaptă o minte luminată. Matematica nu este o știință exactă, asta e ceea ce mă fascinează. Mi-ar plăcea să pun în ecuație dorința, creativitatea, îndrăzneala, teama, cutezanța, singurătatea. Văd un amfiteatru plin de studenți pasionați care caută să rezolve teorema dorinței. Contemplu corpurile nerăbdătoare care ar găsi cheia misterului în ele, în carnea lor, în celulele lor eliberate de greutatea exactă. Mi-ar plăcea ca într-o zi medalia Fields, echivalentul Nobelului pentru matematicieni, să fie decernată celui care ar putea rezolva ecuația dorinței, a nebuniei sau a actului creator. Pentru a schimba, pentru a termina cu judecata lui Dumnezeu, cum spunea Artaud. Dacă matematica ar invada spațiul stelar, invenția n-ar mai fi îngrădită. Uneori scriu ecuații așa cum un compozitor își aruncă pe hârtie notele unele după altele, așa cum un faianțar decupează bucata de gresie care își găsește locul fără cea mai mică dificultate.

Uneori visez că parfumul unei femei întâlnite noaptea pe o străduță devine o ecuație în spațiu și pătrunde în inima mea. Și în seara asta, datorită lui Almodóvar, o ecuație s-a născut.

Am fost contemplat, am fost atins, cuvintele s-au prelins pe trupul meu. Lisa, trăiesc!

